

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVĚR ȘI LUMINĂ

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Prim-Redactor : A. NENOVEANU

Director : PETRE BORȘ

Proprietar : E. I. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an. . . . . 30 Lei

Pe 6 luni . . . . . 16 »

Pe 3 luni . . . . . 8 »

Studentul plătește pe jumătate.

Pentru streinătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERDISĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

No. 35, STRADA COLȚEI, No. 35

Un număr vechiu 2 Lei.

Administrația roagă pe d-nii abonați să țină seamă de sacrificiile ce face prin îmbunătățirile aduse acestui ziar și să binevoiască ași achita abonamentele, unii fiind neplătiți pe câte unu și doi ani.

D-nii abonați cari și-au schimbat domiciliul de Sf. Gheorghe sunt rugați a ne avisa noua D-lor adresă, pentru a nu suferi întârziere în primirea ziarului.

SUMAR:

Drept civil: Prescripțiunea comercială prevădută de art. 1907 c. e. de d. Petre Borș.

Codul comercial, *Despre faliment* (urmare 42) de d. C. N. Ioaneanu.

Jurisprudența Română:

Inalta Curte de Casație secția I: *Constantin Gârleșteanu, în calitate de tutore, cu Ecaterina Iota și Dorothea Brük.*

Idem: Secția II: *Procurorul trib. Fălciu.*

Curtea de Apel din Galați secția I: *David Horn cu Rehid Temel, A. Dall'Orso și cu sindicul falimentului G. I. Maris.*

Bibliografie.

DREPT CIVIL

Prescripțiunea cincinală prevădută de art. 1907 din Cod. Civ.

Numai lucrurile cari sunt de domeniu public, și cari nu sunt susceptibile de a fi puse în comerț, sunt inalienabile și imprescriptibile. Tote obiectele însă de domeniu privat, și care sunt în comerț, sunt alienabile și pot deveni prescriptibile. Chiar hotărârile judecătorești rămase definitive și executorii, cu toate că au obținut autoritatea lucrului judecat, dacă nu s'au executat în curs de treizeci ani, se prescriu (art. 404 codul de procedură civilă). Cine-va are o asemenea hotărâre, dară nu o execută, fie că nu voiește, fie că neglige, fie că nu'i dă mâna a cheltui, fie că nu găsește ce să execute:

drepturile aceluia rezultând din acea hotărâre se prescriu prin 30 ani, calculați de la data hotărârei când n'a făcut nici un act de executare, sau de la lăsarea în părăsire a executării începută după darea hotărârei. Eată cum o hotărâre definitivă și executorie devine inexecutabilă. În săși vechea lege Caragea (art. 27 a legii din 22 Aprilie 1852 pentru împiedicării) prescria: „că o hotărâre judecătorească, care nu s'a executat într'un curs de 30 ani, nu se va mai putea pune în lucrare, ci va servi numai ca probă pentru o din nou judecată între fețele prigonitoare“.

În legislațiunea actuală avem prescripțiuni de 24 ore până la 30 ani, iar în vechea legiuire Calimah era până la 40 ani. Lucru însă ce ne interesează în materia ce ne propunem a trata este, dacă *prescripțiunea cincinală se aplică la procentele convenționale, cum și la cele moratorii fie judiciare sau legale.*

Capitalurile sunt, sau cel puțin trebuie să fie, productive. Produsul lor, sau fructele, este ceea ce numim *procente*. În privința acestora legea le a supus la prescripțiunea de 5 ani, căci astfel rostește prin art. 1907 din cod. civ.: „dobanzile sumelor împrumutate, și în genere tot ce se plătește cu anul, sau la termene periodice mai scurte, se prescriu prin cinci ani“.

Scopul legiuitorului creând acest test de lege a fost să nu lase în mâinele creditorilor o armă cu care să agraveze pozițiunea debitorilor și să-i ruineze: eată pentru ce poate articolul fi considerat nu numai ca o simplă prescripțiune de plată, ci ca o adevărată liberațiune. Legea în chestiune este prin urmare de *ordine publică* și de *interes general*. În favoarea tesei ce susținem este în primul punct însuși testul precis al legii, care edictează un principiu absolut; și în al doilea punct rațiunea legii, care e de a nu

CODUL COMERCIAL

Doctrină și jurisprudență asupra fie-cărui articol în parte, în comparațiune cu articolele corespunzătoare ale legislațiilor streine

DE

C. N. TONEANU

Avocat (Galai)

(Urmare 42 *)

Despre Faliment

229.—Dar lăsând la o parte toate acestea, să examinăm ast-fel cum este dispozițiunea coprinsă în No. 3 a art. 722.—Așa dar, pentru ca plata să fie suspectată de fraudă, trebuie să fie făcută alt-fel de cât cu bani său efecte de comerț; adică nu cu bani metalici său de hârtie; nu cu bilete de bancă, cu bilete la ordine său trate, cu ordine în mărfuri, cu checuri, cu polițe de caric, scrisori de trăsură, facturi, acțiuni și obligațiuni ale societăților comerciale, bonuri de tesaur, rente de ale Statului, obligațiuni de ale județelor și comunelor etc. Toate acestea în adevăr, sunt titluri cari țin loc de bani, cu un avantaj comun în contractări; de și la rigoare nici bonurile de tesaur, nici renta publică, nici obligațiunile județelor și comunelor etc. nu se pot numi „efecte de comerț.” Inșă scopul la care servă ne pare suficient a le coprinde în categoria mijloacelor de plată comună, și de ele tocmai legea voește să vorbească când se referă la efecte de comerț, o plată ne efectuată cu bani său efecte de comerț, este suspectată de fraudă numai atunci când falitul, trebuind să consemneze banii său efectele în virtutea unei obligațiuni precedente, plătește din contra cu mărfuri său alt-tel pe creditorul său; iar nici de cum când, fiind el obligat de exemplu, a da mărfuri în virtutea unui contract precedent, da chiar mărfuri creditorului său, pentru că operând ast-fel el nu face de cât să urmeze obligațiunea luată mai nainte. Totuși, această formă de plată va putea fi suspectată de fraudă, dacă creditorul primind mărfurile, știe că debitorul său a încetat de a face plățile, conform celor ce am șis la No. 1 al art. 722; dar plata nu va fi anulabilă numai pentru că nu s'a urmat cu bani său cu efecte de comerț. Dacă această distincție nu s'ar face, am ajunge la un ce absurd și înjust. *)

230.—Trebuie să dicem apoi, că este equivalent cu plățile neefectuate în bani său efecte de comerț, și deci anulabile pentru suspiciune de fraudă, alte forme de plăți, adică acelea de care ne-am ocupat la art. 720 No. 3, și cari se efectuează prin cesiune, vânzare, compensațiune, său în alt-tel (N... și urm.). Espresiunea legii în această privință este clară, precisă, absolută, și nu se poate adăoga excepțiuni la acelea expres enumerate de ea. Presupusă dar fraudă, acela care primește de la falit, pentru a nu fi constrins să restituie, trebuie să probeze: 1) că nu a știut că propriul debitor era în stare de încetare de plăți, 2) că aceia ce el a priimit spre satisfacerea propriei sale creanțe nu a întrecut măsura, pentru aceia ce-i era într'adevăr datorit. Constrins însă a restitui, creditorul, cum se întâmplă tot-d'auna, nu va putea fi plătit de cât cu moneda falimentului. *)

231. — 4° Gajurile, anticrezele și ipotecile constituite asupra bunurilor debitorului. (722 No. 4). Or ce comerciant, spre a constitui privilegiu asupra bunurilor sale, așteaptă tocmai momentul după ce el a încetat plățile, lasă să se suspecteze cu multă dreptate că a voit să fa-

*) Vezi Curierul Judiciar No. 18.

1) Vidari op. cit. V. I. N. 196.

2) Vidari op. cit. V. I. N. 197.

agrava pozițiunea debitorilor prin acumulare de procente. În al treilea punct este neglijența creditorilor, care lăsând acea trecere de timp trebuie lor însuși să și-o impute. De altmintrelea, chestiunea nici nu e controversabilă când e vorba de procentele convenționale. Indoiala naște în privința procentelor moratorii fixate prin hotărâre judecătorească.

Sunt persoane cari cred, că, admitând prescripțiunea cincinală și la aceste din urmă procente, legea ar cădea în contradicție cu sine însăși. Pe de o parte legiuitorul supune hotărârile judecătorești la prescripțiunea cea mai lungă de 30 ani, și pe de altă parte stirbește efectele acestei hotărâri care trebuie să aibă vigoare pentru tot acel interval, când e vorba de procente. Cum! hotărârea zice: te condamn să plătești suma cutare ca capete, cum și procente legale de la data acțiunii pentru tot timpul cât nu te vei esecuta, și de altă parte te dispens de toate procentele din trecut pentru cât ai neglijat de a te esecuta de lună-voe, afară de procentele ultimilor cinci ani! Dar aceasta ar fi o anomalie și o contradicțiune, al cărei rezultat ar fi să nimiciească efectele hotărârei judecătorești, înainte ca ea să fie declarată prescrisă.

Noi nu împărțăm această părere din mai multe puncte de vedere. Înainte de ori-ce, legea nu se mărginește în testul său de a edicta prescripțiunea de 5 ani numai la procentele convenționale, ci ea zice că se întinde în genere la tot ce se plătește cu anul, său la termene periodice mai scurte. Or întreb, dobânzile moratorii acordate de justiție nu măresc pe fie-care an sumele hotărâte, și oare ele nu se dobândesc de creditor succesiv său anual, treptat cu scadențele? Indiferent este, dacă ele sunt reunite cu capitalul, căci această unire fictivă și eventuală nu poate împiedeca pe debitor de a le plăti la termene periodice. Dacă le am califica de daune interese această împrejurare nu le schimbă natura; pentru că în ori-ce cas, aceste daune-interese măresc pe fie-care an său la termene periodice, capitalul. Același principiu, aceeași rațiune, este în privința tuturilor speciilor de procente, fie datorite în virtutea unei convențiuni, fie în virtute de hotărâre, său în virtutea legii; căci și unele și altele au de rezultat a aduce ruina debitorului prin faptul inacțiunii, său neglijenței creditorului.

Mai unanimitatea jurisconsultilor este cu noi, între cari cităm pe *Laurent*, *Marcadé*, *Trolong*, *Merlin*. Ca jurisprudență stă în favoarea teoriei emisă hotărârea trib. Ilfov s. II din 15 Maiu 1887, când eu însumi am apărat pe debitorul M. M. în contra creditorului M. V. de niște procente moratorii judecătorești. Mai avem și decisiunea Inaltei Curți de Casațiune din 14 Ianuarie 1892.

Petre Borș.

vorisește pe un creditor în dauna celor-l'alți. Eată de ce legea, presupune și aci fraudă și cere ca creditorul favorizat să producă el proba contrară, dacă voește să se sustragă de la amenințarea de anulare ce stă suspendată asupra sa. Mai înainte de a trata despre diferitele cazuri enumerate de lege să facem câte-va observațiuni generale ¹⁾:

232. — *Primo.* Anulabilitatea, fie că ar cuprinde atât sarcinile consimțite pentru garanția obligațiunilor luate de falit, fie acelea consimțite de falit în garanția obligațiunilor luate de terț, este ceva asupra căreia nu este necesitate a insista. Cea ce importă este, ca garanțiile masei să nu fie diminuate prin efectul sarcinilor puse pe bunurile falitului, iar nu ca ele să depindă de obligațiuni luate de el sau garantate de el. Prin *a contrario*, dacă garanția a fost dată de un terț pentru o obligațiune a falitului, dispozițiunea de care vorbim nu va avea nici o aplicațiune. ²⁾

Secundo. Asemenea nu importă ca obligațiunea garantată (proprie a falitului sau a altuia), fie făcută într'o formă sau alta, de natură comercială sau civilă cu titlu oneros sau gratuit ³⁾ și așa mai departe, de oare ce dreptul masei suferă din aceasta orcât de mică atingere, sarcina este tot-d'a-una anulabilă ⁴⁾.

Terțio. Nu impoartă iarăși, ca obligațiunea garantată în acest chip să nu fie ajunsă la scadența cum mai adesea se întâmplă, sau să fie ajunsă, dar neplătită ⁵⁾ Ceea ce poate rezulta din aceste două situații este, că în cazul al 2-lea presumpția de fraudă va fi mai forte de cât în primul, pentru că de regulă garanțiile se dau la scadența obligațiunii, sau pe timpul duratei ei, iar nu după aceasta. ⁶⁾

Quarto. Nu importă ca sarcina să fie constituită prin mijlocul aceluiși act care conține obligațiunea garantată, sau ca obligațiunea și garanția să fie contimporană, sau prin mijlocul unui act care succede imediat pe cel d'entetiu. Toate distincțiunile cari se făceau și se fac încă sub codicele frances (art. 446 ult. al. legea din 1838; căci codicele frances din 1807 prin art. 443 urma același sistem care fu adoptat în urmă de codicii italian) precum nu erau admisibile sub codicele italian din 1865 (art. 555 al 4), tot ast-fel și după actualul codice italian (art. 709 N. 4) și prin urmare și al nostru (art. 722 N. 4), codicele italian atât cel din 1865 cât și cel actual a avut cu una și aceeași sancțiune toate sarcinile constituite după încetarea plăților, fie că se referă la obligațiuni luate mai înainte, fie că se referă la obligațiuni luate în urmă.—Dacă la această regulă se face excepțiune pentru inscripțiunile ipotecare vom vedea pentru ce când ne vom ocupa de art. 753 cod. com. ⁷⁾.

Quinto. Enumerațiunea făcută de lege fiind taxativă, toate cele-l'alte cazuri necoprinsse în ea, trebuie escluse de la presumpția de fraudă și deci neanulabile. Ast-fel sunt privilegiile, (afară de cele ce derivă din gaj, chiar convenționale), de ore ce ele au drept cauză nu fapta omului, ci voința legii ⁸⁾

233-a—Gajurile. Pentru ca un gaj, ca și or-ce contract, să poată fi anulat, este necesariu ca să fie valabil intensecamente, adică ca să fie constituit în conformitate cu legea; de și influența vre unei cauze extrensece lui, poate să-l facă a fi anulat. Intre anulare și nulitate este această diferență: adică că un contract este nul când lipsește vr'o cerință esențială existenței sale; pe când din contra, un

contract este anulabil când măcar că este conform cu legea și deci perfect, dar lovind interesele unei terții persoane, aceasta, poate cere anularea în propriul său interes.—Acestea țise, pentru ca masa creditorilor să poată cere anularea unui gaj constituit de falit asupra bunurilor mobile sau incorporale, este necesariu printre alte condițiuni, atât după legea civilă, cât și după legea comercială (art. 480 al. 2) ca lucrul constituit în gaj, să fie predat și rămas în puterea creditorului său unui terțiu ales de părți; ast-fel chiar când contractul de gaj ar fi fost conclud mai înainte de încetarea plăților, dar acea predare n'a avut loc, contractul nu numai că este anulabil, dar trebuie să se considere ca nul chiar.—Că dacă predarea a avut loc apoi, în timpul stărei de încetare, de și contractul din acest punct de vedere trebuie să se considere perfect, însă tocmai pentru aceasta el va fi anulabil în interesul masei. În adevăr, țice Vidari, noi nu putem admite, ca încheat fiind contractul de gaj mai înainte de încetarea plăților, el ar trebui să fie considerat ca scutit de or ce acțiune de anulare numai prin considerațiunea că predarea lucrului nu face chiar contractul, ci numai execuțiunea lui; căci după cum am țis mai sus, mai mult de cât o consecință a contractului, predarea lucrului este o condițiune esențială a lui, pentru că fără predare nu este posibil privilegiul și fără privilegiu asupra lucrului dat în gaj, contractul nu are ființă, nu are scop, nu are rațiune de a fi, ca și un nume zadarnic fără subiect.—Și aceasta este atât de adevărat, încât or de câte ori legea voește a permite vr'o deviațiune de la aceste principii cari regulează contractele reale, o spune expres, cum face când este vorba de inscripțiunile ipotecare (art. 723 cod. com). Așa dar, în loc de a trage din această excepțiune vr'un argument în favoarea opiniunii ce combatem, trebuie din contra să țicem, că de oare-ce atunci când vrea legea să se depărteze de la principiile dreptului comun, o spune expres, tot așa atunci când din contra el tace, trebuie să țicem că aceasta voește a o menține intactă (Curtea de apel Genova 4 Febr. 1881) ¹⁾

(va urma).

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIA I

Audiența de la 15 Martie 1894

Președenția d-lui Gr. Lahovari, Președinte

Constantin Gârleșteanu în calitate de tutore al minorului Șcarlat I. Diculescu ou Ecaterina Iota și Dorothea Erück.

Contestațiune.—Tablou de ordinea creditorilor. — Când încețază dreptul creditorilor de a face contestațiune la asemenea tablou.

Inscripțiune ipotecară. — Minor. — Dacă minorele se poate prevala de inscripțiunea ipotecară luată de mama sa asupra unui imobil.—Când se poate prevala de o asemenea inscripțiune.

Separatiune de patrimoniū. — Cine se poate prevala de lipsa cererei de separatiune de patrimoniū, când n'a fost cerută de creditorul decedatului.

(Art. 587 din procedura civilă).

1) Dreptul creditorilor de a face contestațiune la tabloul de ordinea creditorilor, nu se închide de cât atunci când această ordine s'a închis prin încheerea procesului verbal al tribunalului și trimiterca extractului de tablou la casa de consemnațiuni.

2) Minorele nu se poate prevala de dreptul ce-î dă inscripțiunea ipotecară a mamei sale asupra

¹⁾ Vidari op. cit. V. I. N. 199.

²⁾ Vidari op. cit. V. I. N. 200.

³⁾ Cas Firenze 11 Iuliu 1892; F. It. R. g. 1892 pag. 602. C. 107, 108.

⁴⁾ Vidari op. cit. V. I. N. 200. part. sec.

⁵⁾ Trib. ital. Bologna 26 Iuniu 1889; F. It.-R g. 1890, pag. 557 g. 100.

⁶⁾ Vidari op. cit. V. I. N. 200 tert. parte.

⁷⁾ Vidari op. cit. V. I. N. 200 part. patra.

⁸⁾ Vidari op. cit. V. I. N. 201.

¹⁾ Vidari op. cit. V. I. No. 202

unui imobil, de cât atunci când va achita mai întâiu datoriile ce există deja asupra succesiunii cuvenită mamei sale în momentul luării inscripțiunii ipotecare.

3) Dacă creditorul nu a cerut separațiunea de patrimoniu a avereii rămasă pe urma debitorului său decedat de acea a moștenitorilor, această lipsă nu poate fi invocată cu succes de cât de terțele persoane, nu însă și de moștenitori, fie ei chiar minori, căci densus în calitate de moștenitori sunt ținuți să plătească datoriile succesiunii.

Decisiunea No. 102/94. — Respins ca nefondat recursul făcut de Constantin Gârleşteanu, în calitate de tutore al minorului Scarlat I. Diculescu, contra decisiunii Curței de Apel din Craiova secția I. No. 89/93 dată în proces cu Ecaterina Iota.

S'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier D' Tacu.

S'a ascultat d. Theodorian, avocatul recurentului, în dezvoltarea motivelor de casare și d. Petre Borg, avocatul intimatilor, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra primului mijloc de casare.

„Violarea autorității lucrului judecat și greșită interpretare a art. 585 și 587 c. pr. c. de oare ce Curtea cu ocaziunea rectificării unui tablou de distribuția prețului cerută de un creditor, care a obținut definitivă, un alt creditor, căruia i s'a comunicat tabloul și a rămas definitiv, poate și densus să ceară modificarea ordinii creditorilor înscrși.

Având în vedere decisiunea supusă recursului.

Considerând că după dispozițiunile art. 587 din procedura civilă, dreptul creditorilor de a face contestațiune la tablou, nu se închide de cât atunci când ordinea creditorilor s'a închis prin încheierea procesului verbal al Tribunalului și trimeterea extractului de tablou la casa de consemnațiuni.

Considerând că, în specie, fiind vorba de o contestațiune făcută contra tabloului de distribuția prețului provenit din vânzarea unei averi imobiliare, Curtea de Apel constată că până în momentul când intimata a introdus contestațiunea sa, Tribunalul încă nu închisese ordinea creditorilor, prin îndeplinirea formalităților prevădute în sus citatul articol, așa că densa se găsea încă în termen a face acea contestațiune.

Că ast-fel fiind mijlocul invocat este neintemeiat.

Asupra motivului al II:

„Violarea art. 781 cod. civil, combinat cu art. 1743 și a principiului că datoriile succesoriale sunt divisibile. În adevăr Curtea admite că un herede chirografar a lui de cuius poate fi despăgubit cu preferență asupra creditorilor ipotecari ai moștenitorilor, de și acest creditor n'a cerut în termen de șase luni separațiunea patrimoniilor. Afară de aceasta Curtea violând principiul divisibilității creanțelor succesoriale dă drept creditorului defunctului să se despăgubească numai din averea unuia din moștenitori.

Considerând că de și asupra acestei averi vândute recurentul pretinde că minorele ar avea dreptul de preferență în puterea inscripțiunii luată de mama sa pentru asigurarea dotei, totuși însă după cum constată Curtea de Apel, acea inscripțiune a fost luată de mama minorelui după încetarea din viață a tatălui ei L. Raimond și că creanța ce se reclamă de intimata de ađi a luat naștere înainte de a se lua acea inscripțiune.

Că ast-fel fiind, minorele nu se putea prevala de dreptul ce-i dă inscripțiunea ipotecară a mamei sale asupra averii vândută, de cât atunci când va achita mai întâiu

datoriile ce există deja asupra succesiunii cuvenită mamei sale între care și aceea a intimatei de ađi.

Considerând asemenea că minorele nu se poate prevala nici de lipsa unei cereri de separațiune de patrimoniu, de către intimata ca creditoare, căci acest mijloc nu poate fi invocat cu succes de cât de terțele persoane, iar nu și de densus care în calitate sa de reprezentant al mamei sale, moștenitor al debitorului Raimond, era ținut să plătească datoriile succesiunii.

Că dar din ambele puncte de vedere și acest mijloc este neintemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea,

În unire cu conclusiunile d-lui Procuror general G Filiti, respinge recursul.

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIA II

Audiența de la 28 Martie 1894

Președenția d-lui N. Mandrea, consilier

Procurorul Tribunalului Fălciu

Recurs.—Recurs în interesul legii.—Cine este în drept a face recurs în interesul legii.

Recurs în interesul legii nu se poate face de cât de procurorul general dupe lângă Curtea de Casație; această atribuțiune nu este acordată și procurorilor dupe lângă tribunale.

Decisiunea 156/94. — Respins ca nefondat recursul făcut de procurorul Tribunalului Fălciu contra sentinței aceluși tribunal cu No. 207/94 dată în procesul cu N. Vasiliu.

S'a citit raportul făcut în cauză de D-l consilier G. Liciu.

S'a ascultat D-l Procuror Ciru Oeconomu în conclusiuni.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Esces de putere, Tribunalul nu era competente să judece recursul făcut N. Vasiliu contra Cărții de judecată No. 634/93 a judeului ocolului Huși prin care este condamnat la 25 lei amendă, pentru faptul că a contravenit la legea servitorilor.

«Ce calificatiune trebuie să dăm faptului de contravenire la legea servitorilor? După art. 18 din legea servitorilor, contravențiunile la această lege pedepsindu-se cu amendă mai mare de 36 lei sunt niște delict, Tribunalul e incompetent a judeca, căci asemenea recursuri sunt de competența exclusivă a Curței de Casație».

Având în vedere sentința atacată cu recurs din care reese că Nicolae Vasiliu făcând recurs la tribunal în contra cărții de judecată a judeului de ocol Huși care l condamnă la 25 lei amendă, pentru contravenție la legea servitorilor,—tribunalul dupe conclusiunile Ministerului public a declarat că recursul la tribunal în materie de contravențiune la legea servitorilor e inadmisibil, pensru motivul că curțile de judecată în asemenea materii sunt definitive nesupuse opoziției, nici apelului, nici recursului;

Considerând că ast-fel fiind dacă recurs ar fi, în ori care cas numai Vasiliu ar fi putut recurge.

Că recursul făcut de procurorul Tribunalului n'ar avea rațiune de cât numai dacă ar fi făcut în interesul legii, ori această atribuțiune nu are de cât procurorul g-l de pe lângă Curtea de Casație iar nu și procurorul tribunalului; că de aci urmează ca recursul

făcut de procurorul de pe lângă tribunalul Fălciu cată a se respinge ca neadmisibil

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, SECȚIA I

Președinția d-lui G. C. Șişman, Prim-Președinte

David Horn cu Rehid Temel, A. Dall'Orso, și sindicul falimentului G. I. Maris.

Decisiunea Comercială No. 31

Apel. — Conexare. — Dacă apelurile făcute contra a două hotărâri deosebite se pot conexe. — Când se pot conexe.

Faliment. — Dacă falitul perde exercițiul acțiunilor sale și de când.

Vendăre. — Dacă vândătorul poate cere resilierea vândărei și pentru ce motiv. — Când se poate exercita în mod util acest drept.

Autoritatea lucrului judecat. — Când există.

Gir. — Dacă girul în alb, și fără dată, este valabil.

Poliță de încărcare. — Dacă formalitățile cerute de lege spre a fi îndeplinite într-o poliță de încărcare sunt prevădute sub pedeapsă de nulitate.

Poliță de încărcare. — Ce este polița de încărcare și ce drepturi da aceluia care o posedă.

Gagiu. — Creditor gagist. — Cum este dreptul creditorului gagist. — Dacă este un drept real. — Dacă față de cel de al treilea posesiunea gagiului este precară.

Desistare. — Când vândătorul se desistă de la acțiunea sa în resilierea și revendicarea lucrului vândut, mai are interes intervențiunea creditorului gagist?

Căpitan de vas. — Navlu. — Dacă creanța căpitanului pentru navlu este privilegiată.

(Art. 712, 1365, 279 al. II, 565, 566, al. II și 683 al. 4, codul comercial, și art. 1909 c. e.)

1) *Apelurile făcute contra a două hotărâri deosebite se pot conexe când relațiunile dintre afacerile în cari s'au pronunțat sentințele apelate sunt așa de strâns legate, în cât dacă nu s'ar conexe s'ar putea da loc la contrarietate de hotărâri.*

2) *Falitul perde exercițiul acțiunilor sale numai de la data sentinței declarative de faliment, de când exercițiul acestor acțiuni este încredințat sindicului, ca o garanție pentru interesele creditorilor.*

Prin urmare, acțiunile intentate de falit și hotărârile pronunțate în contra sa până în momentul declarării falimentului sunt opozabile creditorilor săi, reprezentanți în urmă prin sindic.

3) *Vândătorul are drept, dupe art. 1365 c. comercial, să ceară rezoluțiunea vândărei pentru motivul că cumpărătorul nu i-a plătit prețul și ca consecință să ceară și restituirea lucrului vândut. Acest drept de rezoluțiune al vândătorului se poate exercita în mod util când lucrul vândut se află încă în posesiunea cumpărătorului.*

4) *Nu există autoritatea lucrului judecat când nu există identitate de obiect între prima și a doua cerere în judecată.*

5) *Girul este valabil când se dă în alb, și prin urmare chiar nedatat; în acest cas înfățișătorul este în drept să-l completeze inserând clauza care variază dupe natura operațiunii ce a intervenit între dânsul și girant.*

6) *Formalitățile cerute de art. 565 din codul comercial pentru polițele de încărcare nu sunt prevăzute sub pedeapsă de nulitate, ast-fel că o asemenea poliță nu poate fi declarată nulă când nu s'a făcut în patru exemplare, când nu s'a atașat factura, când a fost semnată numai de căpitanul vasului nu și de încărcător, și în fine când nu s'a notat navlul într'ênsa.*

7) *Polița de încărcare, pe lângă că este un mijloc de probațiune, apoi prin faptul că într'ênsa se specifică mărfurile și da purtătorului ei dreptul*

de a le cere și a i se preda de căpitanul vasului, prin aceasta purtătorul are mărfurile la dispozițiunea sa, în posesiunea sa.

De aci rezultă că creditorul gagist care deține polița de încărcare, îndeplinește condițiunea posesiunii cerută pentru validitatea gagiului în materie comercială ca și în materie civilă.

8) *Creditorul gagist, de și nu posedă cu titlu de proprietate ci numai ca creditor privilegiat, cu toate acestea el are asupra gagiului său un drept real, care este un desmembrământ al proprietății, și art. 1909 din codul civil garantând ori-ce posesiune care implică un drept asupra lucrului, posesiunea gagiului nu este precară de cât față cu debitorul care i-a remis gagiul, nu însă față și cu cei de al treilea, față de care creditorul gagist are asupra gagiului o posesiune cu titlu de proprietar în sensul art. 1909 din codul civil, căci dreptul real constituie și el o proprietate.*

9) *Când vândătorul se desistă de la acțiunea sa în resilierea vândărei și r. vindicarea mărfurilor vândute, cererea de intervenție făcută de creditorul gagist, ce avea marfa drept gagiū, rămâne fără interes.*

10) *Creanța căpitanului vasului pentru navlu este privilegiată asupra lucrurilor încărcate în vasul său.*

Curtea deliberând,

Având în vedere cererea făcută de părți de a se conexe cu apelurile făcute de August Dall'Orso și David Horn și apelul făcut de Rehid Temel, care este tot astă-dî la ordinea zilei și părțile citate.

Având în vedere că D. Horn și A. Dall'Orso au făcut apel contra sentinței No. 187—93, iar Rehid Temel contra sentinței 186—93.

Având în vedere că de și sunt două sentințe diferite contra cărora s'a făcut apel însă relațiunile d'între afacerile în cari sa pronunțat sentințele apelate fiind așa de strâns legate, în cât pentru o bună administrațiune a justiției și pentru a nu se da loc la contrarietate de hotărâri urmează a se ordona conexarea apelului făcut de Temel spre a se judeca odată cu cele-lalte apeluri.

Că așa fiind cererea de conexare este admisibilă. Conexează apelul.

Curtea în fond.

Având în vedere apelurile făcute 1) de D. Horn contra sentinței trib. Covurlui s. II No. 187—93, 2) de A. Dall'Orso contra aceleiași sentințe, și 3) făcut de R. Temel contra sentinței No. 186—93, a aceluiași trib. cari toate au fost conexate prin încheierea acestei Curți cu No. 2068 din 18 Decem. și 461 din 4 Martie 94.

Având în vedere faptele cari au dat loc procesului și cari sunt următoarele: D. Horn a vândut lui G. T. Maris o cantitate oare-care de scânduri, pe cari i le-a și predat pe bordul vaporului „Ernesto-Foscolo“ și „Isan Huda“ și neplătindu-i-se prețul a chemat în judecată pe cumpărător cerend: 1) să fie obligat a-i plăti 40,000 lei prețul unei mărfi vândute pe credit; 2) să se resilieze vândărea unei partide de chereștea, în valoare de 34000 lei încărcată pe vaporul „Ernesto-Foscolo“ sub pavilion Ellen, plecat pentru Catania și 3) resilierea vândărei unei cantități de 14 vagoane chereștea în valoare de 12000 lei, predată pe corabia „Isan Huda“ sub pavilion Otoman și avend de căpitan pe R. Temel, cerend tot o-dată condamnarea căpitanului acestei corăbii să-i restituie marfa care a făcut obiectul vândării și care se găsește pe vasul comandat de dânsul. Înainte de a se judeca această acțiune a lui Horn, a intervenit în proces A. Dall'Orso, bancher din Galați, susținend că Maris s'a prezentat la

densul cu 2 polițe de încărcarea unei mărfi de cherestea pe bordul vaporului „E.-Foscolo“ și pe corabia „I.-Huda“ că densul a avansat asupra acestor polițe, care îi s'au transmis în gagiu prin gir, lei 30000 și a cerut în întâiul loc ca să se respingă acțiunea lui Horn și în aldoilea să-i se respecte drepturile sale de creditor gagist asupra mărfii din sus aratatele vase. La trib. D. Horn a renunțat la primele două capete din cerere, privitor unul la suma de 40000 lei și cel-l'alt la caricul de pe „E.-Foscolo“, menținând acțiunea numai în privința vândării mărfii încărcate pe corabia „Isan Huda“ și prin sentința No. 187—93 s'a luat act de dezistarea lui Horn, s'a respins acțiunea în resilierea acestei vândări și s'a admis acțiunea intervenientului Dall'Orso, recunoscându-i se dreptul de creditor gagist asupra caricului din corabia „I.-Huda“.

În contra acestei sentințe atât Horn cât și Dall'Orso au făcut apelurile cari sunt a se judeca astă-zi.

O dată cu acțiunea principală D. Horn, fiind-că corabia „Isan Huda“ se afla în portul Galați, a cerut și obținut înființarea unui sechestrului asupra mărfii aflate întrinsa. La acest sechestrul a făcut contestațiune Dall'Orso, intervenientul în acțiune principală, cât și R. Temel;—trib. le-a judecat pe amândouă prin sentința No. 186—93, a admis pe cea făcută Dall'Orso și a desființat sechestrul, a respins pe cea făcută de R. Temel în privința pretențiilor sale de navlu și stării, acordându-i-se numai 500 lei ca daune interese.—În contra acestei sentințe a făcut apel numai Temel, apel care s'a conexat cu cele două de mai sus.

In ceea ce privește apelul lui D. Horn.

Considerând că acțiunea pe care densul a intentat-o contra lui Maris, are de obiect resilierea contractului de vânzare unei cantități de cherestea încărcată pe vasul „Isan Huda“ pentru motiv de neplata prețului convenit și condamnarea căpitanului acestui vas a-i delasa marfa în cestiune, acțiune care s'a respins de tribunal.

Considerând că după judecarea procesului la trib. G. T. Maris a fost declarat în stare de faliment prin sentința trib. Covurlui s. II No. .... — 93 și ast-fel în apel a figurat în locul său sindicatul falimentului, care în primul loc a cerut să se respingă apelul lui Horn ca inadmisibil, de oare ce sindicul care reprezintă și masa credală, nu a figurat la prima instanță, și Horn trebuie să abandoneze această instanță și să reînceapă judecata cu sindicatul la trib. pentru că numai ast-fel hotărîrea ce ar obține ar putea avea efecte și în privința creditorilor falitului.

Considerând că Horn a intentat acțiunea contra lui Maris cu mult înainte declarațiunii sale în stare de faliment, când prin urmare era capabil să răspundă la orice acțiune dirijată în contra sa și a putut reprezenta pe creditorii săi la prima instanță; ast-fel că hotărîrea pronunțată față cu Maris este opozabilă creditorilor săi chirografari, pe baza principiului că de-și toată averea unui debitor e gagiul creditorilor săi, totuși acest drept de gagiu, nu ridică debitorului nici facultatea de a contracta noi obligațiuni de orice natură ar fi, nici facultatea de a dispune de bunurile sale, ci el suferă toate variațiunile cari se fac în averea debitorului, de unde rezultă că creditorii chirografari sunt reprezentați de debitor în acțiunile intentate de acesta, precum și în cele intentate contra sa.

Considerând că art. 712 cod. com., invocat de sindic învederează și mai mult lipsa de fundament a cererii sale; în adevăr din acest text rezultă că falitul perde exercițiul acțiunilor sale, numai de la data sentinței declarative de faliment, de când exercițiul acestor acțiuni este încredințat sindicului, ca o garanție pentru interesele creditorilor, prin urmare acțiunile intentate de falit

și sentințele pronunțate contra sa până în momentul declarării falimentului sunt opozabile creditorilor săi reprezentată în urmă de sindic, cu alte cuvinte sindicul primesce administrațiunea averii falitului în starea în care se găsește în momentul declarării și o continuă în interesul atât al falitului cât și al creditorilor.

Că dar cererea sindicului de a se declara apelul lui Horn ca inadmisibil, pentru că masa credală nu a figurat la prima instanță și a-l obliga să reînceapă judecata de la trib. cu sindicatul, e nefundată și urmează să fie respinsă.

Considerând că D. Horn pentru a proba acțiunea sa a invocat permisiunile vamale de încărcare pe «Isan Huda» și declarația de export sub No. 1338/93, registru jurnal la pag. 78, cel copier la pag. 377 și 389, în fine deposițiunile de martori ascultați sub prestare de jurământ de Curte;

Considerând că din aceste acte și din deposițiunile martorilor mai ales Axelrat și M. Nicolae se constată că în adevăr D. Horn a vândut fără termen de plată lui Maris, 14 vagoane cherestea cu obligațiune pentru cumpărător să plătească prețul de 12000 lei, îndată după ce îi se va preda marfa, că predarea s'a făcut pe bordul corabiei „Isan Huda“ și s'a terminat în seara de 7 Oct. 93, că a doua zi cumpărătorul fiind căutat pentru a achita factura mărfurilor ce îi se predase, nu a mai putut fi găsit căci a fugit din oraș, fără a plăti prețul datorat, după ce mai întâi luase de la căpitanul corabiei polițele de încărcare și le dăduse în gagiu lui Dall'Orso pentru o sumă de bani oare-care.

Considerând că ast-fel fiind Horn, are dreptul conf. art. 1365 cod. com. să ceară rezoluțiunea vânzării pentru motivul că cumpărătorul nu îi a plătit prețul și ca consecință să ceară și restituirea lucrului vândut.

Considerând că dreptul de rezoluțiune al vândătorului se poate exercita în mod util în specie, de oare ce lucrul vândut este încă în posesiunea cumpărătorului, căci scândurile cari fac obiectul vânzării s'au predat lui Maris pe corabia „Isan Huda“, el a primit și polița de încărcare de la căpitanul vasului, pe care este adevărat că a dat-o în urmă în gagiu lui Dall'Orso, dar constituirea acestui gagiu nu are alt efect de cât a transmite creditorului gagist dreptul de a deține lucrul până ce va fi complet achitat precum și de a fi plătit cu preferență din preț, constituitorul gagiului conservă cu toate acestea posesiunea cu titlu de proprietar al lucrului amanetat.

Considerând că nu se poate obiecta că acțiunea în rezoluțiune e perdită pentru vândător, fiind că nu s'ar fi intentat înăuntrul termenului de 8 zile de la darea mărfurilor; în adevăr în fapt se constată precum s'a arătat mai sus că predarea lucrurilor s'a terminat în seara de 7 Oct. /93, prin urmare acțiunea fiind intentată la 11 Oct. a. c. este înăuntrul termenului; dar chiar de nu ar fi în termenul de 8 zile sindicul nu poate face nici o obiecțiune în această privință de oare-ce față cu Horn el reprezintă pe cumpărător și în privința cumpărătorului acțiunea în rezoluțiune nu se prescrie de cât prin 30 ani, iar creditorul gagist nu are de ce să se plângă din moment ce dreptul său este respectat.

Că ast-fel fiind acțiunea în rezoluțiunea vânzării este fundată și prin urmare trebuie admisă; în ce privește însă cererea lui Horn de a se obliga căpitanul vasului „I. Huda“, să-i delase marfa vândută și care este încărcată pe acest vas, această cerere trebuie să fie respinsă, de oare-ce căpitanul a liberat polița de încărcare, care se găsește ca gagiu în mâna lui Dall'Orso, ast-fel că acela care în realitate deține marfa nu este căpitanul ci creditorul gagist, căruia prin faptul traserii poliței îi s'a predat și mărfurile specificate și coprinse într'ensă.

Considerând că Horn prin apelul său cere ca să se res-

pingă acțiunea intervenientului Dall'Orso, care este admisă prin sentința tribunalului.

Considerând că prin această intervențiune Dall'Orso susține ca Maris în ziua de 8/20 Oct. '93, aducându'i polițele de încărcarea vaselor „E. Foscolo“, și „I. Huda“, cu destinațiune primul pentru Catania și cel alt pentru Smyrna, și vedând că valoarea ambelor carice se urcă la 68000 lei, a consimțit că pe lângă 5000 lei ce împrumutase deja să mai avanseze încă 25000 lei, adică în total 30000 lei, primind ca gagiū aceste două polițe de încărcare, pe cari Maris i le-a girat în alb, ast-fel că în acest mod fiind constituit creditor gagist asupra mărfurilor încărcate pe aceste două vase, a cerut să se recunoască dreptul său de gagiū asupra acestor carice, cerere care trib. a și admis'o prin sentința apelata.

Considerând că Dall'Orso a prezentat următoarele acte pentru dovedirea dreptului său : 1) Una scrisore a lui G. Maris insocită, de contractele de navlu pentru marfa de cherestea încărcată pe vaporul „Ernesto Foscolo“ și corabia „Isan Huda“ și de polițele de încărcare liberate de căpitanii acestor vase, fie-care în triplu esemplar, și girate în alb de Maris și 2-lea registrele sale în cari sunt trecute aceste operațiuni; în ziua de 8/20 Oct. 1893 a înmărat lui Maris 5000 lei cu obligațiune pentru aceasta ca să i remită polița de încărcare pentru marfa încărcată pe bordul «Ernesto Foscolo» și în ziua de 8/20 Oct. /93 a mai înmărat încă 25000 lei pentru polițele mărfii de cherestea încărcată pe «Ern Foscolo și I Huda»:

Considerând că din aceste acte se constată că Dall'Orso a făcut lui Maris, un avans de 30000 lei, asupra mărfurilor încărcate pe susdisele două vase și ca garanție pentru dēnsul ca împrumutător, acesta i-a trasmis prin gir polițele de încărcare, că ast-fel a fost constituit creditor gagist asupra mărfurilor arătate în polițe.

Considerând că Dall'Orso înainte de toate a opus lui Horn, autoritatea lucrului judecat derivând din sentința trib. Covurlui s. II-a No. 186/93;

Considerând că Horn pe lângă acțiunea în rezoluțiune, a înființat și sechestrul asigurător asupra mărfii vândute și aflate pe corabia «Isan Huda» în contra căreia Dall'Orso, intervenientul în acțiunea principală, a făcut contestațiune; trib. a judecat deosebit acțiunea principală a lui Horn și intervenția lui Dall'Orso prin setința No. 187/93, și deosebit contestațiunea acestuia la sechestrul prin sentința No. 186/93, prin care s'a ordonat desființarea sequestrului alicat de Horn și care a rămas definitivă în privința acestuia prin neapelare;

Considerând că din faptul că sentința No. 186/93 pronunțată asupra cererei de sechestrul și rămasă definitivă, este motivată identic cu sentința dată asupra fondului, nu se poate deduce autoritatea lucrului judecat în acest proces, pentru simplul motiv că cererile, cari său judecat prin aceste două sentințe au obiecte cu totul diferite una de cea-altă; în adevăr în procesul în care s'a dat sentința No. 186/93, a fost în discuțiune numai cererea lui Horn de înființarea unui sechestrul ca o măsură de conservatiune până la resolvarea acțiunii principale, pe când procesul în care s'a pronunțat sentința No. 187/93, are de obiect fondul dreptului, adică acțiunea lui Horn în rezoluțiunea vânderei mărfurilor, asupra căroră a cerut și sechestrul, prin urmare, nu poate să fie vorba de autoritatea lucrului judecat și împrejurarea că sentința dată în cesțiunea sequestrului a rămas definitivă prin neapelare, nu poate dar avea nici o influență în judecarea procesului de fond.

Considerând că ast-fel fiind urmază a se examina motivele pentru care s'a cerut respingerea acțiunii lui Dall'Orso, motive cari sunt următoarele: 1) că girul prin care i s'a transmis în gagiū polițele de încărcare, nu este valabil ne fiind datat; 2) că polițele de încărcare s'au liberat de căpitanul vasului mai înainte ca încărcarea să fie

terminată, prin urmare în contra dispozițiunilor art. 565 c. com., așa că din această cauză ele nu au putut fi negociate în mod valabil și 3) polița de încărcarea caricului de pe «Isan Huda», nu este valabilă, ne fiind făcută în conformitate cu art 565 și 566 c. com. căci : a) nu este în patru exemplare, b) factura mărfurilor nu s'a alăturat la dēnsa; c) nu este semnată de încărcător ci numai de căpitan, și în fine, d) nu coprinde navlul.

Considerând că în ce privește girul, art. 279 al. 2 c. com. recunoșce că el este valabil când se dă în alb, prin urmare chiar ne datat; în acest cas înfățișetorul este în drept să i completeze inserând clausa care variază după natura operațiunii ce a intervenit între dēnsul și girant, că în tot casul data de $\frac{2}{20}$ Oct. 93 când girul a fost dat, este probat în mod suficient cu registrele lui Dall'Orso ast-fel că nu se pōte susține că girul este ne-regulat pentru că nu este datat;

Considerând că din arătările martorilor se constată că încărcarea pe corabia Isan Huda s'a terminat în sēra de 7 Oct. căci de și mai rămăsese încă o mică parte din marfă care s'a încărcat în dimineața de 8 Oct. prin urmare de atunci trebuie să se considere marfa ca încărcată, căci tot de atunci începe și respunderea căpitanului față de încărcător pentru totă marfa;

Că dar nu se pōte susține că polița de încărcare a fost liberată de căpitan mai înainte de a se fi terminat încărcarea, de ore-ce ea pōrtă chiar data de 7 Octobre prin urmare cesțiunea de a se ști dacă polița de încărcare semnată de căpitan mai înainte ca încărcarea să fie terminată, pōte său nu să fie negociată în mod valabil nu mai este de nici un interes ca să fie examinată, de ore ce în specie este bine constatat că căpitanul în această privință s'a conformat art. 565 al. ult. c. com.

Considerând că dacă polița de încărcare nu s'a făcut în 4 exemplare, nu s'a atașat factura la ea, s'a semnat numai de căpitan nu și de încărcător, și în fine dacă nu s'a notat navlul într'ēnsa tōte aceste împrejurări nu sunt de natură să atragă nulitatea poliței de încărcare și să i ridice acest caracter, pentru că nicăeri legea nu prevede o asemenea sancțiune.

Că dacă legea prevede că polița de încărcare să se facă în 4 exemplare, acesta este pentru că de ordinar în fie care încărcare sunt interesate 4 persoane, ori în specie destinatorul lipsește său mai bine zis se confundă cu încărcătorul, prin urmare persoanele interesate fiind numai trei, de acia și polița de încărcare s'a făcut numai în trei exemplare;

Că factura nu s'a alăturat la polița de încărcare pentru că, de regulă ea trebuie să fie dată de încărcător căpitanului la care rămâne ca hârtie de bord conform art. 566 al. ult. c. com.

Că dacă polița de încărcare aflată la Doll'Orso este semnată numai de căpitan, nu și de încărcător, acesta se esplică lesne, de ore-ce acesta avēnd exemplarul care era destinat încărcătorului, el a trebuit să fie semnat de căpitan, precum cere art 566 al 4 c. com. și prin urmare semnătura încărcătorului nu era obligatorie;

Că în fine lipsa indicațiunii navlului în polița de încărcare nu pōte interesa de cât pe încărcător și armator, și în tot casul această indicațiune nu este necesarie căci ea se coprinde în contractul de închirierea vasului.

Că dar din cele ce preced rezultă că polița de încărcarea vasului «Isan-Huda» este valabilă și fiind la ordin, bine a fost transmisă prin gir lui Dall'Orso;

Considerând că polița de încărcare pe lângă că este un mijloc de probațiune, apoi prin faptul că în ea se specifică mărfurile și dă purtătorului ei dreptul de a i se preda de căpitan, prin aceasta el are mărfurile la dispozițiunea sa, le are în posesiunea sa; de unde rezultă că creditorul gagist care deține polița de încărcare, îndeplinește condițiunea posesiunii cerută pentru validita-

tea gagiului în materie comercială ca și în materie civilă; Considerând că Dall'Orso fiind în posesiunea mărfii și această posesiune fiind de bună credință, căci cu nimic nu s'a probat contrariul, ea trebuie menținută, căci este admis că atunci când posesorul ține lucrul mobil de la un autor al cărui titlu este supus la rezoluțiune, la anulațiune sau rescisiune, el poate cu toate acestea invoca excepțiunea din art. 1909 c. civ. dacă titlul precedentului posesor a fost rezolvat, anulat sau rescindat;

Considerând că de și creditorul gacist nu posedă cu titlu de proprietate ci numai ca creditor privilegiat, cu toate acestea el are asupra gagiului său un drept real, care este un dismembrement al proprietății și art. 1909 c. civ. garantează ori ce posesiune care implică un drept asupra lucrului; posesiunea gacistului nu este precară, de cât numai față cu debitorile care i'a remis gagiul, față însă cu cei de al treilea, atât unul cât și cel-l'alt au o posesiune cu titlu de proprietar în sensul art. 1909 c. civ. căci dreptul real constituie și el o proprietate, prin urmare și unul și cel-l'alt pot să se folosească de acest text de lege;

Că dar de și contractul de vânzare intervenit între D. Horn și Maris, se resiliază pentru ne plata prețului, cu toate acestea lucrul vândut trebuie se rămăie în posesiunea lui Dall'Orso, creditorile gacist al lui Maris;

In ce privesc apelul lui Dall'Orso.

Considerând că motivul pe care acesta și fundează apelul este că rău trib. sub cuvânt că Horn s'a desistat de la acțiune în ce privesc caricul de pe vaporul „Ernesto Foscolo”, a refuzat să judece intervenția sa asupra acestui punct, mai ales că Horn a făcut această desistare numai prin concludsiunile scrise de la trib. iar nu și oral în ședința;

Considerând că trib. prin sentința sa constată că David Horn, atât oral în instanță, cât și în scris, prin resumatul de concludsiuni, a declarat că și retrace reclamațiunea în privința caricului din vaporul «Ernest Foscolo» și din aceiași sentință nu se constată că Dall'Orso s'ar fi opus la acest lucru, prin urmare este considerat că a acceptat desistarea și în apel nu se mai poate plânge în această privință.

Că chiar dacă desistarea reclamantului Horn de la instanță, asupra acestui punct, nu ar fi fost acceptată de Dall'Orso, totuși apreciind împrejurările arătate de David Horn, cum că caricul aflat pe „Ernesto Foscolo” formeză deja obiectul unui proces pornit de dînsul la Catania, Curtea găsește că Dall'Orso nu are nici un motiv serios să se opune la această desistare, pentru că interesele sale, nu sunt intru nimic atinse prin acceptarea ei și deci trib. bine a primit-o;

Considerând în fine că Dall'Orso a făcut intervențiunea sa ca să se apere contra acțiunii lui Horn, prin care acesta cerea resilierea vânzării și revendicarea mărfii din «Ernesto Foscolo» și care i'a amenința dreptul său de creditor gacist ce pretinde că are asupra acestei mărfii, or din moment ce Horn s'a desistat de la acțiunea sa în această privință, nici Dall'Orso nu mai are nici interes în cererea de intervențiune, prin urmare apelul său trebuie să fie respins;

Considerând că de și sindicul falimentului Maris cere să se infirme sentința ce Dall'Orso a câștigat la trib. însă din momentul ce această sentință s'a comunicat sindicului și el nu a atacat-o cu apel, a rămas definitivă în privința sa și în acest cas sindicul nu mai poate fi ascultat în motivele pe care și sprijină cererea de infirmarea sentinței cu No. 187/93 față cu Dall'Orso.

In ce privesc apelul făcut de Rechid Temel.

Considerând că după ce s'a înființat sechestrul pe marfa din corabia „Isan Huda” trib. după cererea custodelui

a dispus prin jurnalul cu No. 3078 din 14 Oct. /93 că marfa să se descarce din vas și să se depună într'un intrepot; în contra acestui jurnal Resid Temel, căpitanul corăbiei, a făcut contestațiune opunându-se la descărcarea mărfii și cerend ca mersura de descărcare să nu se execute până ce mai întei nu se va plăti sumele ce este în drept să primească cu privilegiu asupra mărfii, ca navlu, starii etc. și în acest cas să i se dea și descărcarea de conesement pe care l'a liberat încărcătorului.

Considerend că trib. prin sentința No. 186/93 pe de o parte a desființat sechestrul aplicat pe marfa din corabia „Isan Huda” în urma contestațiunii făcute de Dall'Orso la acest sechestrul, iar pe de alta a respins contestațiunea lui Resid Temel în privința navlului și a admis-o numai pentru daune interese condamnând pe Horn să plătească 500. lei;

Considerând că David Horn nefăcê d apel contra acestei sentințe, ea a rămas definitivă în privința desființării sechestrului.

Considerend că jurnalul trib. prin care se dispuse descărcarea mărfii din corabia „Isan Huda” nu s'a executat și nici nu se poate executa veri-o dată de oare-ce chiar sechestrul este ridicat în mod definitiv prin susdusa sentință, ast-fel că contestațiunea lui Resid Temel, care era îndreptata contra acestui jurnal rămâne fără nici un interes.

Considerend însă că conform art. 683 al 4 c. comercial creanța căpitanului pentru navlu este privilegiată asupra lucrurilor încărcate și prin urmare acest drept trebuie să se recunoască apelantului.

Considerend că Curtea apreciind daunele cari au fost cauzate lui Resid Temel prin punerea sechestrului de către Horn, pentru timpul de la punerea sechestrului până la desființarea lui, găsește că suma de 500 lei acordată de tribunal este suficientă.

Pentru aceste motive,

Respinge apelul lui Dall'Orso

Admite apelul lui D. Horn.

Admite apelul lui Resid Temel.

Semnați: **G. C. Sisman, Abgarovici, Râmnicianu și Dobriceanu**

BIBLIOGRAFIE

A eșit de sab presă în două volume:

CODICELE CIVIL

Adnotat cu jurisprudența Română

Coprinzând și un apendice

de hotărârile pronunțate de Inalta Curte de Casație, Curțile de Apel și Tribunalele de județ, asupra fie-cărui articol în parte

DIN VECHILE LEGIURI

CARAGEA ȘI CALIMACH

SI ASUPRA

Regulamentelor Organice ale Munteniei și Moldovei

cu numărul, data și colecțiunile în cari ele se găsește publicate

DE

C. CHRISTESCU

Primul Grefer al Inaltei Curți de Casație și Justiție

Prețul ambelor volume este de lei 12, iar ediția de lux (chârtie velină) de lei 14.